

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Valsts ieņēmumu dienests

Druga strona postępowania kasacyjnego: SIA Hydro Energo

Pytania prejudycjalne

Czy Nomenklaturę scaloną określoną w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że pozycja 7407 (sztaby, pręty i kształtowniki, z miedzi) obejmuje wlewki z miedzi lub ze stopu miedzi w kształcie prostokąta, których grubość przekracza jedną dziesiątą szerokości i które były walcowane na gorąco, lecz w których przekroju poprzecznym występują pory, szczeliny i nieregularne pęknięcia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1987, L 256, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 282, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2019 r. w sprawie T-178/18, Région de Bruxelles-Capitale/Komisja, wniesione w dniu 1 maja 2019 r. przez Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-352/19 P)

(2019/C 220/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Région de Bruxelles-Capitale (przedstawiciel: adwokat A. Bailleux)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia z dnia 28 lutego 2019 r. (T-178/18);
- orzeczenie o dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Région de Bruxelles-Capitale przeciwko rozporządzeniu wykonawczemu Komisji (UE) 2017/2324 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ oraz, w pozostałym zakresie, przekazanie sprawy Sądowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym postanowieniem Sąd uznał skargę wniesioną przez Région de Bruxelles-Capitale za niedopuszczalną ze względu na brak interesu prawnego.

Na poparcie odwołania Région de Bruxelles-Capitale podnosi jedyny zarzut dzielący się na dwie części.

Po pierwsze, odmowa zbadania przez Sąd warunków dopuszczalności skargi w świetle art. 9 konwencji z Aarhus wynika z błędnej wykładni art. 2 ust. 4 i art. 9 owej konwencji i nie została właściwie uzasadniona.

Po drugie, brak bezpośredniego oddziaływania na skarżącą Sąd stwierdził kosztem niewystarczającego uzasadnienia, a także nieuwzględnienia art. 263 akapit czwarty TFUE, a także art. 20 ust. 2, art. 32 ust. 1, art. 36 ust. 3, art. 41 ust. 1 oraz art. 43 ust. 5 i 6 rozporządzenia nr 1107/2009.

W części drugiej odwołania, przedstawionej na wypadek gdyby Trybunał uwzględnił wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia i postanowił sam orzec o dopuszczalności skargi, Région de Bruxelles-Capitale przedstawia powody, dla których jego skarga powinna zostać uznana za dopuszczalną, gdyż spełnia przesłanki określone w art. 263 akapit czwarty TFUE.

(¹) Dz.U. 2017, L 333, s. 10.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 marca 2019 r. w sprawie T-289/15, Hamas/Rada, wniesione w dniu 16 maja 2019 r. przez Hamas

(Sprawa C-386/19 P)

(2019/C 220/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hamas (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 6 marca 2019 r., Hamas/Rada, T-289/15;
- wydanie prawomocnego orzeczenia w przedmiocie kwestii objętych odwołaniem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie odwołania.

Po pierwsze, orzekając, że okoliczności faktyczne wskazane w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do przedstawienia uzasadnienia aktów z marca 2015 r. zostały powołane samodzielnie przez Radę, Sąd przeinaczył znaczenie dokumentów zawartych w aktach sprawy, zastąpił własnym uzasadnieniem uzasadnienie autora zaskarżonych aktów, naruszył obowiązek uzasadnienia orzeczenia i pozbawił skarżącego możliwości przygotowania obrony.

Po drugie, Sąd naruszył art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, przyjmując, że decyzja organu administracji została przyjęta przez właściwą władzę w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy decyzja ta nigdy nie stanowiła przedmiotu kontroli sądu.